

Avsluta embargot mot Kuba ur ett "USA först" perspektiv

Argument för att avsluta embargot mot Kuba ur ett "America First" perspektiv

Den konservativa tidskriften American Conservative argumenterar välartikulerat för ett slut på blockaden. En liknande artikel är otänkbar i svensk main stream media. Nedan utdrag. Hela artikeln finns i länken nedan.

Nu har president [Trump] riktat sin uppmärksamhet mot Kuba. Trump har antytt att Kuba utan venezuelansk olja står på randen till kollaps, och den 11 januari uppmanade han Kubas regering att ?komma överens, INNAN DET ÄR FÖR SENT?. Det är en varning som de kubanska ledarna bör ta på allvar. Men en kollaps av öns ekonomi skulle inte vara ett problem som enbart berör Havanna.

Under årtionden har Washingtons ekonomiska krig mot Kuba försvagat en regering som utan tvekan har varit vår mest pålitliga säkerhetspartner i Karibien.

I stället för att öka USA:s inflytande har de hårdare sanktionerna gjort Kuba mindre stabilt ? och USA mindre säkert ? genom att destabilisera öns ekonomi, påskyndat en aldrig tidigare skådad migration mot den amerikanska gränsen, undergrävt insatserna för att bekämpa narkotikahandeln, skadat amerikanska företag och uppmuntrat till närmare relationer med Ryssland och Kina. En verkligt misslyckad kubansk stat bara 90 miles från vår kust skulle sannolikt få ännu större konsekvenser.

Den nuvarande politiken gentemot Kuba baseras inte på våra grundläggande nationella intressen, utan på nostalgi från kalla kriget och politiken i delstaten Florida.

När det gäller Kuba är Trump-administrationens strategi varken flexibel eller realistisk. Under överinseende av utrikesminister Marco Rubio, en neokonservativ ideolog som utnämnt sig själv till ?arkitekten? bakom de maximala sanktioner som infördes under Trumps första mandatperiod, undergräver den nuvarande politiken samma mål och principer som ligger till grund för den nationella säkerhetsstrategin.

En 180-graders vändning mot dialog är varken en eftergift eller en vågad satsning, utan det mest konsekventa sättet att anpassa USA:s politik gentemot Kuba till administrationens strategiska vision för västra halvklotet.

I inget annat område är den nuvarande inkonsekvensen så uppenbar som i kampen mot narkotikahandeln. Trots de ständiga uttalandena i Washington om narkotikahandeln som ett hot mot den nationella säkerheten, ignorerar USA:s politik gentemot Kuba en obekväm sanning: Kuba är den amerikanska regeringens viktigaste säkerhetspartner i Karibien.

Enligt utrikesdepartementets egen rapport om internationell narkotikakontrollstrategi för 2024 undviker narkotikasmugglare den kubanska ön på grund av den kubanska regeringens ?starka och energiska säkerhetsnärvaro?, som hindrar transnationella kriminella organisationer från att etablera sig där. Detsamma kan inte sägas om USA:s allierade som Dominikanska republiken, Haiti, Jamaica och Bahamas, som är viktiga transitpunkter för kokain på grund av korruption, svaga brottsbekämpande myndigheter och porösa gränser. Däremot är Kuba allmänt erkänt som ett ?positivt exempel? i kampen mot narkotikahandeln i Latinamerika, där man samarbetar nära med den amerikanska kustbevakningen och andra amerikanska myndigheter för att spåra narkotikasmugglare, dela underrättelseinformation och stoppa smugglingstransporter genom regionen.

Under överinseende av Rubio, vars svåger dömdes för kokainhandel till USA på 1980-talet, tog utrikesdepartementet helt bort Kuba från sin rapport om internationell narkotikakontrollstrategi för 2025. Ingen förklaring gavs till detta. Under Rubios ledning har Trump-administrationen samtidigt förtalat ön med anklagelser som är långt ifrån verkligheten. Till exempel strider utrikesdepartementets beteckning av Kuba som ?terroriststödande stat? mot den allmänna uppfattningen inom den amerikanska underrättelsetjänsten. Det finns inga trovärdiga bevis för att ön stöder terrorism, och den har till och med varit offer för terroristattacker som utförts och finansierats av individer i USA.

Ironin är uppenbar. I en tid då administrationen betonar vikten av att garantera säkerheten vid USA:s gränser genom att bekämpa kartellernas våld och gränsöverskridande brottslighet, undergräver den amerikanska politiken samarbetet med en av de få regeringar i regionen som konsekvent fullgör sina åtaganden.

Den nationella säkerhetsstrategin (NSS) gör det tydligt att den amerikanska allmänheten inte längre är villig att finansiera permanenta utrikespolitiska projekt som inte har någon koppling till grundläggande nationella intressen. Den amerikanska politiken gentemot Kuba bryter mot denna princip på alla nivåer.

Att upprätthålla embargot är inte gratis. Det kräver en omfattande kontrollapparat för att övervaka resor, finansiella transaktioner, sjöfart och handel, som ofta riktas mot amerikanska medborgare och företag snarare än mot motståndare. Miljontals dollar av skattebetalarnas pengar spenderas varje år på att frysa tillgångar, utreda mindre överträdelse och utdöma böter som inte bidrar till att förbättra säkerheten i USA.

Skattebetalarna finansierar också ett omfattande ekosystem av ideella organisationer, medier och kvasi-underrättelseinitiativ under parollen 'främjande av demokrati'. I årtionden har den federala regeringen slösat bort hundratals miljoner dollar med liten effekt, förutom att subventionera klientelistiska projekt med säte i Miami och berika allierade till kubansk-amerikanska politiker som Marco Rubio, Bob Menéndez och Mario Díaz-Balart.

Dessa program ingår inte bara inte i den nationella säkerhetsstrategin, utan står i direkt motsats till den. Varken demokrati eller mänskliga rättigheter nämns i NSS i samband med våra säkerhetsintressen på den västra halvklotet.

Trump-administrationen övervakade en historisk reform av byråkratin för internationellt bistånd och skar ned miljarder dollar i utrikesbiståndsprogram i ett försök att omdirigera resurser till grundläggande nationella intressen och minska ineffektiva utgifter. Men Rubio har skyddat den så kallade 'demokratifrämjandet' riktat mot Kuba. De mest kompromisslösa sektorerna i Miami fortsätter att åtnjuta generösa löner finansierade av amerikanska skattebetalare och en direktlinje till Rubio och andra kubansk-amerikanska politiker i Washington.

En politik för närmande som normaliserar relationerna mellan USA och Kuba skulle göra både sanktionsmekanismen och industrin för 'demokratifrämjande' överflödiga, vilket direkt skulle främja NSS:s uttalade mål att minska välfärds-, reglerings- och förvaltningsstaten samt biståndskomplexet.

Amerikanerna betalar för politiken gentemot Kuba inte bara med sina skatter, utan också med sina friheter. NSS betonar att den federala regeringens främsta plikt är att skydda de amerikanska medborgarnas konstitutionella rättigheter. Vår politik gentemot Kuba kränker dock dessa rättigheter genom att begränsa resandet, inte på grund av en nationell kris eller ett problem med den allmänna säkerheten, utan för att förverkliga fantasier om regimskifte som neokonservativa som Rubio, som för övrigt aldrig har satt sin fot på ön, har hittat på.

Kuba välkomnar amerikanska resenärer, som löper mindre säkerhetsrisker där än i andra latinamerikanska länder. Ironiskt nog tillåter den kubanska regeringen amerikanska besökare att resa fritt till ön, medan vår egen regering hindrar sina medborgare från att resa, vilket kränker deras konstitutionella rättigheter.

För sin del har den kubanska regeringen visat en ständig vilja att sätta sig vid förhandlingsbordet. Kuba önskar stabilitet, en stark bilateral relation och ett slut på sanktionerna. Det finns bara en röd linje som landet inte kommer att överskrida: sin suveränitet. Denna icke-förhandlingsbara princip är förenlig med Trumps nationella säkerhetsstrategi, som uppmanar andra länder att prioritera

sina egna intressen och tydligt visar att USA försvarar nationers suveräna rättigheter.

Tyvärr är politiken gentemot Kuba fortfarande fast i en misslyckad logik om regimskifte som går tillbaka till tiden före kalla krigets slut. Denna logik har hållits vid liv, inte av strategisk nödvändighet, utan av en politik som styrs av en handfull kompromisslösa kubansk-amerikaner som i årtionden har insisterat på att det enda acceptabla resultatet är total kapitulation.

Det är inte att förhandla. Det är ett recept på misslyckande. Alla förhandlingar som drivs av ideologiska krav på politisk brytning eller demokratisk övergång har små chanser att lyckas.

Reed Lindsay, An America First Case for Ending the Cuban Embargo

Foreign Affairs 260125 (ZT)

https://www.theamericanconservative.com/an-america-first-case-for-ending-the-cuban-embargo/?fbclid=IwY2xjawPki8xleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBwMHBzRVB4UzFIUjBHWWZmc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHosigUM5LTyRdsi__Q8xu-wzvItTIS6s57VEKBAj3mnzRnanWsZTZ9xOMLQn_aem_8c1EL5FCGwz_ic5LCza-hw

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72